

Beköszöntő

Mondhatnánk nincs új a nap alatt. Az egészségpolitikai helyzet nagyon ismerős így 2015 elején, mintha már megéltük volna egyszer, 2007-ben. Azóta éppen nyolc év telt el. Lássuk a párhuzamot:

- A kormányzó pártok a második ciklusukat elkezdve ráébrednek: tenni kellene végre valamit az egészségüggyel, annak helyzete tarthatatlan, így a ciklust végigvinni nem lehet. Cselekedni márpedig gyorsan, a ciklus első évében kell még, hiszen később már nem lesz rá lehetőség.
- A kormányzó többség ugyanaz, mint az előző ciklusban volt, mégsem az akkor megkezdett úton folytatódik a szerkezetváltás. Az előző ciklusban, annak végén nem készült el részletes terv az átalakítások folytatására, tehát improvizációra van szükség.
- Adatok, irány nincsen – vagy legalábbis nem publikusak –, néhány nagy ívű, a választók számára talán elfogadható gondolat mentén lehet továbblépni. 2007-ben a nagy gondolat – látva az állam akkori tékozló, csőd felé lavírozó, *laissez faire* működését, – a magánosítás, az öngondoskodás kiterjesztésének ötlete volt. Az irány 2015-ben is adott: látva régiók közötti területi egyenlőtlenségeket, a fokozódó társadalmi-gazdasági különbségeket, az azok által keltett elégedetlenséget, a területi kiegyenlítődé, a magán és a közellátás szétválasztásának nagyszerű, humánus gondolata. A veszélyt, amit egyrészt a rendszer szakmaiatlan csonkítása, annak magánosítása, és másrészt a sematikus, a részleteket figyelembe nem vevő területi egyenlődsdi, a közellátás és a magánfinanszírozás szétválasztása hordoz, a döntéshozók nem ismerik fel, vagy igyekeznek ignorálni.
- A második ciklus legelején a kormányzat megkísérelt már „pénzt bedobni” a rendszerbe, de az elégtelennek bizonyult: 2006 őszén 7,5 milliárdot különítettek el ágyszám csökkentésre, és sikerült végül is nagyobb ellenállás nélkül 4950 ágyat megszüntetni. 2014-ben rendszeridegen módon, főként adósságarányosan 12 majd 9 milliárd került a kórházaknak kiosztásra adósságkonszolidációra, de nem hozott megoldást a rendszer technikai és allokációs hatékonysági problémáira. 2015-ben azonban az ellátórendszer hiányára mentségül szolgálhat, hogy 2007-2015 között jelentősen, 24 százalékkal gyengült a forint az euróval szemben, és legalább ekkora infláció is volt, közben az alapdíj gyakorlatilag változatlan maradt. Bár a bérek egy részére külön támogatás érkezik, a többi bért azért a változatlan alapdíjból kell fizetni.
- Az eddigi információk alapján megint nem ciklusokon átívelő, hosszú távú, fenntartható, rendszerépítő programról van szó. Cselekedni gyorsan kell, fiskális megfontolások mentén. Az indulás „csodadátuma” április 1.: és ez nem tréfa!
- A döntést hozzák meg az intézményvezetők a végeken, ha nem, majd dönt akkor az (egészség)politika, most a finanszírozó.

Persze, – mondhatják Tisztelt Olvasóink is, – az efféle párhuzamok mesterkéltek, és 2007 óta sok víz lefolyt a Dunán. Végigéltünk egy világválságot, volt EMAFT és Semmelweis terv is azóta, kórházaink egy részét privatizálták majd visszaállamosították, illetve átvették az önkormányzatoktól. Jeltelen sírba eltemettük az irányított betegellátást és történt még sok minden más is. Ami azonban mindenkit el kell, hogy gondolkoztasson, változatlan és megoldatlan azóta is, hogy kivérzik az ellátórendszer humán erőforrása, hogy nem önszabályzó rendszerekben gondolkodunk és nem tudományos bizonyítékokat figyelembe véve döntünk; nem épülnek jó teamjeink, és hatékony, állandóságot, keretet nyújtó, napi politikától független háttérintézményeink. Hogy alapvető szakmai szempontokat, véleményezési lehetőségeket figyelmen kívül hagyva indul az átalakítás, és hogy a végén úgyszólván a politikának kell döntenie.

Ha már párhuzamokról és folyamatosan fennálló értékekről szól lapunk ez évi első beköszöntője, van még más is, ami változatlan. Változatlan alapérték, hogy az IME – Az egészségügyi vezetők szaklapja, mellette, és rajta keresztül is a többi szakmai grémium (lásd a Szakmai Kollégium illetékes Tanácsának és Tagozatának értékelését Egészségpolitikai rovatunkban a MEEB-eknek szánt OEP anyagról), továbbra is felajánlják támogatásukat a szükséges átalakításokhoz, tudásukat azok egyeztetésében, a vélemények ütköztetésében. Az ellátórendszer iránt érzett felelősségünk tudatában akkor és most is elmondtuk, milyen kockázatait vannak a tervezett átalakításoknak, hogyan kerülhetők ki a várható negatív hatások, és ezzel mindenkoron támogatjuk a kormány munkáját. Mert érted haragszunk, nem ellened.

A fentiek szellemében kívánunk minden Kedves Olvasónknak sok szakmai és magánéleti sikert a 2015-ös esztendőre. Reméljük, lapunk hasábjain továbbra is megtalálják, amire a menedzsment szakma művelésében szükségük lehet: szakértelmet, elkötelezettséget és odafigyelést.

*Dr. Pásztélyi Zsolt
felelős szerkesztő*